

bernacula, non in Politicis solū, sed & in Ecclesiasticis adhibentur. Rusticorum etiam in hoc Principatu conditio non intolerabilis, qui Magistratui suo certam census summā, & certa servitia hæcenus præstant. Inter quos non desunt etiā qui vix ulla præstent servitia. Incolæ olim usi fuerunt lingua Slavonica sive Vandalica, quæ illis cum vicinis Pomeranis communis fuit. Adeo etiā suæ Idololatriæ tenaces fuerunt, ut inter omnes Maris Suevici Adcolas postremi Religionem Christianam susceperint: tempore nimirū Ludovici Pii, qui fuit Caroli Magni Filius, circa annum Christi 1000. Sed mox a fide Christiana deficientes, Religionem Christianam in sceleratam Superstitionem converterunt. Nam S. Vitum Patronū Cœnobii Corfeiani in Westfalia, Christi Servum, relicto & contempto Christo Domino pro Deo coluerunt, quem corrupto nomine *Swātovitum* appellarūt: memorabili exemplo Sanctos cum Christo in honore & cultu minime coniungendos esse. Huic, Idolū quadriceps fabricatum in magnifico exstructo templo collocarunt. Ab hoc omnes Provinciales & Vicini longe lateque tanquam ex Oraculo responsa petebant. Mercatores quotquot ad Rugianos appulerant, Mercium suarum pretiosissima quæque ipsi offerebant. Idolum humanam staturam adæquans, resecta barba & capillis, oblonga veste talari amictum stabat, dextra poculum instar cornu efformatum, liquore plenum, sinistra arcum cum sagitta tenebat. Huic Idolo trecenti equi pascebantur, inter quos unus candidus, in quē nemo nisi summus Sacerdos non ascendebat: & illo tanquam Divino ad res futuras prædicendas, utebantur: quē matutino tempore pulvere & sudore undique diffluentem in stabulo sæpe ostentabat Sacerdos, mentiens Swantovitum in pugna contra Rugianorum hostes illo esse usum. Sed de his deque hac Insula & Principatu Rugiæ hæcenus dicta sufficiant, ad Bohemiam transeo.

LII

Bohemia,